

kue lidt af en direktør, der siger: Uha, uha, det går galt!

Hvis vi er enige om, at når der er substitutionsmuligheder, skal de bruges, hvad er så i grunden problemet med at give et tilsagn om, at vi gør det via et forbud, der er landsdækkende, altså får sikkerhed for, at når der er substitutionsmuligheder, skal de bruges? Kan vi ikke få et tilsagn fra Venstre om det?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Selv om det er besværligt, bliver man nødt til at se individuelt på det, fordi der altså er forskel på forskellige produktionsprocesser. Men der er allerede et forbud, for man *skal* bruge den anden teknologi.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Enhedslisten har efter forhandlinger med regeringen indgået en aftale, som sikrer et effektivt indgreb over for brug og salg af visse farlige stoffer.

Aftalen er en stramning af et forlig mellem regeringen og SF. Det essentielle i Enhedslistens stramning er, at farlige opløsningsmidler fjernes fra markedet, når der findes mere miljøvenlige erstatningsmidler, og at der sker en effektiv indsamling af miljøfarlige batterier.

Enhedslisten har på den baggrund accepteret afgiftsmodellen, men fået indarbejdet et hængende forbud, som træder i kraft, såfremt afgifterne, som Enhedslisten forudsiger, ikke vil give den nødvendige effekt.

Inden vi nåede så langt, markerede Enhedslisten, at vi, når det gælder farlige stoffer, hellere ser forbud end afgifter. Vi besluttede os for, at hvis der kun var tale om afgifter, ville vi ikke stemme for forslaget. Enhedslistens vurdering er, at de foreslåede afgifter er virkningsløse, og at det ikke skal være muligt at betale sig fra at bruge farlige stoffer, når der findes mere miljøvenlige alternativer.

Jeg vil lige fokusere lidt på den del af aftalen, der vedrører de klorerede opløsningsmidler, og som er det forslag, der er til behandling nu.

SF og regeringen var blevet enige om at pålægge tre klorerede opløsningsmidler en afgift på 2 kr. pr. kg. Stofferne anvendes inden for en lang række områder lige fra tøjrenserier til medicinalindustrien. F.eks. i metalindustrien anvendes stoffet diklormetan som affedningsmiddel. Det er mere end ti år siden, at Arbejdsmiljøfondet udsendte datablade, som beskriver

alternativer for affedtning. Diklormetan kan således i nogle tilfælde erstattes af rensbenzin og i andre tilfælde af almindeligt vand. Når vi taler om alternativer i denne sammenhæng, drejer det sig altså om at anvende mindre miljøskadelige stoffer i en given produktionsproces.

SF og regeringen ønsker at fremme denne omstilling via markedskræfterne. Enhedslisten ønsker, som man har gjort for nogle stoffer i Sverige, at forbyde dér, hvor der kan anvises alternativer.

Men hermed er jo ikke sagt, at Enhedslisten er imod grønne afgifter. Enhedslisten mener, at vores politik, det vil sige forbudene, giver den største miljøgevinst. Afgiften indføres, men Enhedslisten har fået suppleret afgiften med et tilsagn om, at stofferne skal udfases, i takt med at der fremkommer alternativer. Dette vil blive nedfældet i betænkningen og er dermed lige så bindende som loven. Det bliver et stærkt kort for miljøbevægelserne og fagbevægelsen i kampen for at forbedre miljøet, ikke mindst arbejdsmiljøet.

Så afslutningsvis en kommentar til fru Hanne Severinsen. Vi opfatter dette som et nødvendigt supplement til den eksisterende lovgivning på området. Hvis vi skulle drage en parallel til andre ting, kunne man sige, at det nytter jo ikke noget, at man på den enkelte gård eller i det enkelte område skal tage stilling til, om atrazin er farligt for grundvandet eller ej. Når man én gang har fundet ud af, at det er et farligt stof, som forurener vores grundvand, er det utrolig vigtigt, at man på landsplan beslutter at udfase det, selv om man har aftaler om, at man skal bruge de mindst miljøskadelige stoffer i forhold til omgivelserne.

Det gælder også i arbejdsmiljølovgivningen. Det nytter ikke noget, at man, når vi har med de klorerede opløsningsmidler at gøre, siger: Vi accepterer dem, selv om vi mener, der generelt er et erstatningsstof; vi accepterer, at man bruger det på én virksomhed og ikke på en anden. Og det er dét, der ligger i den generelle udfasning på landsplan.

Jeg synes, at det er svært at forstå, hvad fru Hanne Severinsen vil, for jeg har opfattet det sådan i de tidligere debatter og også i pressen, at man gerne vil være med til på landsplan at udfase et stof, når der findes et alternativ.

Så henviser man i hele debatten i dag til arbejdsmiljølovgivningen, som ikke indeholder en landsdækkende udfasning af et stof, men som er et regelsæt, man kan bruge på den